

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătorei Edineț din 28 decembrie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 mai 2021, declarate de avocata Maria Corolevschi și de inculpatul

***Bumbac Alexandru xxxx**, anterior
condamnat prin:*

1) sentința Judecătorei Xxxx din 20.06.2014 în baza art. 151 alin. (1), 90 Cod penal la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani;

2) sentința Judecătorei Edineț din 28.11.2019 și decizia Curții de Apel Bălți din 08.09.2020, în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal la 1 an închisoare;

3) sentința Judecătorei Edineț din 12.10.2020, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal la 150 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 27.11.2020 – 28.12.2020,
instanța de apel 11.02.2021 – 12.05.2021,
instanța de recurs: 29.06.2021 – 14.07.2021.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul Penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Edineț din 28 decembrie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Bumbac Alexandru a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. e¹), j) Cod penal la 12 ani și 6 luni închisoare.

Potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepselor aplicate conform deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08.09.2020 și sentinței Judecătorei Edineț din 12.10.2020, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 13 ani închisoare, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 28.12.2020, cu includerea perioadei arestării preventive de la 01.08.2020 până la 28.12.2020.

Acțiunea civilă înaintată de către succesorul părții vătămate, Caradimitrov Grigorii, a fost admisă în principiu.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul statului cheltuieli judiciare pentru dispunerea și efectuarea expertizei medico-legale în sumă de 5704 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, la 01 august 2020, aproximativ orele 17.40, în timp ce se afla la domiciliul său situat în r-nul Xxxx, s. Xxxx, fiind în stare de ebrietate cu grad avansat, în urma unui conflict care s-a iscat cu concubina sa, Caradimitrova Svetlana, inculpatul Bumbac Alexandru i-a aplicat ultimei câteva lovituri cu ciocanul în spate. În urma loviturilor primite, Caradimitrova Svetlana a căzut jos. Bumbac Alexandru a luat cablul de la încărcătorul telefonului mobil și l-a pus la gâtul concubinei, având scopul de a o omorî. Cablul însă s-a rupt. În continuare, văzând că Caradimitrova Svetlana nu a decedat, Bumbac Alexandru a luat din camera unde se afla un colan de culoare roz, l-a înfășurat de 2 ori împrejurul gâtului concubinei și a strangulat-o, până ultima a decedat. Potrivit Raportului de expertiză judiciară nr. xxxx din 07.08.2020, decesul Svetlanei Caradimitrova a survenit în rezultatul asfixiei mecanice prin comprimarea organelor cu lațul, prin strangulare. Asfixia mecanică a fost produsă prin comprimarea gâtului cu lațul, prin strangulare, și se califică ca vătămare corporală gravă periculoasă pentru viață.

Instanța a reținut că, inculpatul a recunoscut în totalitate faptele incriminate și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Dat fiind că probele administrate confirmă în totalitate vinovăția inculpatului, acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza art. 145 alin. (2) lit. e¹), j) Cod penal, ca omorul asupra unui membru de familie, săvârșit cu deosebită cruzime.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75-77 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune excepțional de gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 15 la 20 ani sau cu detențiune de viață, realizată în stare de recidivă simplă și în stare de ebrietate, anterior a mai fost condamnat pentru o infracțiune similară, are 2 copii minori la întreținere, cazierul contravențional prezintă sancțiuni aplicate în perioada anilor 2014-2020, inclusiv pentru vătămarea integrității corporale, injurie, consum de băuturi alcoolice, că potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă doar prin aplicarea pedepsei închisorii. Ori, pedeapsa detențiunii pe viață ar constitui o povară mult prea excesivă.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a invocat că recunoaște vina integral, se căiește sincer, este bolnav de tuberculoză, necesită tratament, are la întreținere 2 copii minori.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 mai 2021, apelul a fost respins, ca nefondat.

Totodată, a fost admisă parțial cererea inculpatului, în temeiul art. 3 din CEDO și art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, fiindu-i redusă pedeapsa închisorii cu 298 zile.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond, la stabilirea pedepsei a ținut cont și s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Cod penal, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă faptei infractorice săvârșite, care corespunde împrejurărilor cauzei, normelor legale și care va atinge scopul de corectare și reeducare.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond just a luat în considerație circumstanțele cauzei, faptul că inculpatul a solicitat judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că inculpatul nu este angajat în câmpul muncii și nu are o ocupație permanentă, anterior a fost condamnat de mai multe ori, inclusiv și pentru comiterea infracțiunii de violență în familie, victima fiind concubina Caradimitrova Svetlana, fiindu-i stabilită pedeapsa inclusiv cu închisoare, dar nu a făcut concluziile necesare, nu a stat pe calea corijării și din nou cu intenție a comis cu intenție o infracțiune excepțional de gravă de omor asupra unui membru de familie, cu o deosebită cruzime.

În circumstanțele stabilite, nu s-a constatat prezența circumstanțelor sau a erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectul invocat și aplicarea față de inculpat a unei pedepse mai blânde, deoarece pedeapsa stabilită inculpatului este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, astfel impunându-se soluția de respingere a apelului declarat de inculpat ca fiind neîntemeiat.

Chiar și în prezența circumstanțelor invocate de apelant, aplicarea în privința acestuia a unei pedepse mai blânde, reprezintă o soluție de pedeapsă penală prea inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Este absolut neîntemeiată solicitarea inculpatului referitor la faptul că acțiunile sale constituie elementele infracțiunii prevăzute de art. 146 Cod penal - omorul săvârșit în stare de afect survenită în mod subit, provocată de acte de violență sau de insulte grave ori de alte acte ilegale sau imorale ale victimei, dat fiind că în speță s-a constatat cu certitudine faptul că inculpatul intenționat a comis omorul concubinei Caradimitrova Svetlana prin acțiuni consecutive, bine gândite, dat fiind că el inițial și-a lovit concubina cu un ciocan în spate, ulterior a strangulat-o cu un cablu, apoi rupându-se cablul, a strangulat-o cu o centură și în tot acest timp a sunat la 112 unde personal a indicat faptul că el nu-și poate omorî soția, astfel inculpatul a întreprins mai multe măsuri în vederea omorului soției sale cu o deosebită cruzime, nefiind prezentă în starea de afect.

Mai mult, potrivit pct. 30 a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova "Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală de către instanțele judecătorești", nr. 13 din 16.12.2013, modificată de

Hotărârea Plenului CSJ a RM nr. 19 din 26.03.2018, împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării în procedura simplificată, părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei.

Din considerentele enunțate, este neîntemeiată solicitarea invocată de inculpat în apel referitor la stabilirea în privința lui a unei pedepse mai blânde, dat fiind faptul, că soluția adoptată de către instanța de fond este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă stabilită inculpatului este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, astfel, impunându-se soluția de respingere a apelului declarat de inculpatul ca fiind nefondat, iar sentința instanței de fond fiind legală și întemeiată va fi menținută fără modificări.

5. Avocata Maria Corolevschi a declarat recurs ordinar, în care solicită hotărârilor adoptate, *cu trimiterea cauzei la rejudecare în alt complet de judecată*.

Recurenta a indicat că inculpatul este unica persoană aptă de muncă pentru întreținerea copiilor, a comis infracțiunea din imprudență și solicită aplicarea unei pedepse mai blânde.

Or, inculpatul a recunoscut crima săvârșită, dar nu și încadrarea ei juridică. În astfel de circumstanțe, instanța urma să examineze cazul mai amănunțit, făcând o apreciere obiectivă a aspectelor de fapt și de drept ale cauzei, prin prisma bazei probante administrate de către organul de urmărire penală.

Totodată, cheltuielile solicitate de acuzare, urmau să fie respinse.

Inculpatul este nevinovat de infracțiunea care i se încredințează și acțiunile lui urmează a fi recalificate în baza art. 146 Cod penal, fiindu-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) CPP – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, solicitând casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate.

Recurentul a indicat că a recunoscut vina integral și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală, astfel pedeapsa nu trebuia să depășească 10 ani, însă instanța nu a luat în considerație art. 81 Cod penal și că are 2 copii la întreținere, condamnându-l la 13 ani închisoare.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt invocate eventuale erori de drept concrete și clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2, 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apelul inculpatului, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 145 alin. (2) lit. e1), j) Cod penal, cât și lipsa în faptele ultimului a unei eventuale stări de afect.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință 21 soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Totodată, pedeapsa a fost aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, instanțele just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75, 85 Cod penal, art. 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a

solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 1., 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5., 5.1.* din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 101, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul și inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile vizate au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii imputate, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile ordinare de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocata Maria Corolevschi și de inculpatul Bumbac Alexandru xxx împotriva sentinței Judecătoriei Edineț din 28 decembrie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 mai 2021, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 29 iulie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun